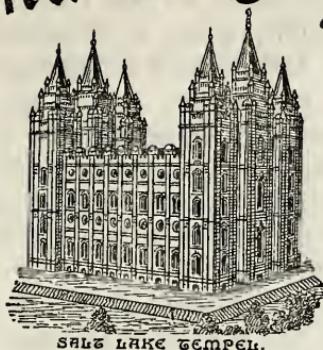

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Hjernen og Troen ere forenede.

Nr. 21.

Den 1ste November 1901.

50de Aargang.

Mormonernes Lære om Guddommen.

Tale, holdt i de unge Mænds gengidige Uddannelses-Forenings Konference i Tabernaklet i Saltfjø-Staden den 18. August 1901 af Eldste B. H. Roberts.
(Fortsat fra Side 311.)

Vore presbyterianiske Venner ville naturligvis sige, at Dr. Briggs er en Kætter, og at han er udelukket af deres Kirke. Sandt nok; men den episkopalistiske Kirke har modtaget ham med aabne Arme og ordineret ham til deres Præstedømme, og han besidder en stor Indflydelse i den kristne Verden, selv om ogsaa Presbyterian-Kirken er tillukket for ham. Men hvor kætterske end Dr. Briggs' Meninger maatte anses af hans forrige presbyterianiske Brødre, kan hans videnskabelige Lærdom dog ikke nøgtes. Idet han omtaler, at Mennesket er skabt i Guds Billede, siger han: „Nogle Teologer henvise til Formen af Menneskets høje Natur (det er: til det moralste Billede, i hvilket det antages, at Mennesket er skabt); men der findes intet i Teksten eller dens Forbindelser, som kan begrunde en saadan Oversættelse. Forbindelsen nøder os til at tro, at det fuldendte Menneske, det, hvori det adskiller sig fra den lavere Skabelse, det, som virkelig udgør Mennesket, og som kan meddeles til Afkommet (det er: den legemlige Form), kan ikke udelukkes fra Billedet.“

Jeg siger igen, at det er opmuntrende at høre en tale saaledes, hvis Lærdom i det mindste er hævet over al Twivl. Vi have endnu en anden Røst fra en, som staar højt i videnskabelige Kredse, en, der har strevet et Værk om Harmonien imellem Bibelen og Videnskaben,

hvilket er et meget værdifuldt Tillæg til denne Afdeling af Literaturen. Den Herre, jeg hentyder til, er en Kollegiat af det kongelige astronomiske Selskab og Rektor ved Highbury Kollegium, New Park, England. Angaaende Emnet, at Mennesket er skabt i Guds Billede, siger han:

„Jeg tror, at Beretningen om, at Mennesket er skabt i det guddommelige Billede, bør forstaas mere bogstaveligt, end vi i Almindelighed antage; thi ved at dømme efter, hvad vi læse i Skriften, synes det meget klart, at vor Herre, saa vel som Englene, havde en legemlig Form lig Menneskets, kun langt mere aandelig og herlig, hvilken dog er usynlig for Menneskene, medmindre specielle Synt-Evner gives dem, ligesom Eliša' Tjener, da han paa Profetens Bon saa de himmelfte Hærskarer, der omringede Staden Dothan.“

Samuel Kynns, den mærkværdige Mand, til hvis videnskabelige og lærde Berømmelse jeg har hentydet, siger efter at have omtalt dette Spørgsmaal og fremsat mange bibelske Beviser derpaa og om Virkningen af en saadan Tro paa Menneskene: „Jeg er sikker paa, at hvis Menneskene blot vilde overveje den menneskelige Forms Guddommelighed lidt nøjere og ihukomme, at Gud virkelig dannede dem i sit eget Billede, vilde denne Tanke hæve og forcede dem saaledes, at de vilde føle, det var deres Pligt at være Gud baade i deres Legemer og i deres Aland.“

Mennesket er Guds udtrykte Billede. Sandheden er, at jeg bryder mig ikke det mindste om de lærde Teologers Fremstillinger, fordi vi have hjelpe og bedre Autoriteter, til hvilke vi kunne appellere — nemlig Skriften. Og her forbigaar jeg den vidunderlige Åabenbarelse af Gud til Abraham paa Mamre Lunds Sletter, da tre Mænd kom til hans Telt, af hvilke den ene var Herren, som talte med ham, nød godt af hans Gæstfrihed og åabenbarede sine Hensigter for ham angaaende Sodoma og Gomorra. Jeg forbigaar ogsaa Herrens vidunderlige Åabenbarelse til Josva, da denne nærmede sig Jeriko og saa en Mand staaende med et Sværd i Haanden, og Josva gif hen til ham og sagde: „Hører du til os eller vore Fjender?“ „Nej,“ svarede han, „men jeg er en Fyrste over Herrens Hær, og nu kom jeg.“ Og Josva bøjede sig i Støvet og tilbad den opøjede Kriger. (Josva 5, 13.—14.) Fortæl mig ikke, at det var en „Engel“; thi havde det været Tilfældet, vilde den guddommelige Ere, som Israels gamle, tapre Kriger beviste ham, være blevet forbudt. Grindre I ikke, at da Johannes, den elskede Discipel, stod i en Engels Nærverelse og bøjede sig for at tilbede ham, sagde Engelen: „Gør det ikke; thi jeg er din Medtjener og dine Brødres, Profeternes, og deres, som bevare denne Bogs Ord; tilbed Gud.“ (Joh. Aab. 22, 8—9. Se ogsaa 19. Kapitel og 10. Vers.) Den Kendsgerning, at den Personlighed, for hvem Josva bøjede sig, modtog Tilbedelsen, beviser som med Trompeters Tunger, at han i Virkeligheden var Gud. Og endvidere, han bød Josva at drage Skoene af sine Fødder, thi endog

Jorden, hvorpaa han stod, var hellig. Jeg forbigaar det underfulde Syn af Guds Søn i hans Forudtilværelses aandelige Legeme, som blev vist en hedensk Konge. Denne Konge havde ladet tre Hebreere kaste i en gloende Øvn, og sel fire Mænd gif omkring i Øvnen for Kongens forundrede Blif, „og,” sagde han, „den Fjerde er lig en Gudeson.” Jeg forbigaar saadanne Tildragelser og kommer til mere vigtige Vidnesbyrd.

Da Hedningernes store Apostel skriver til de kolosseriske Hellige, taler han saaledes om den Herre Jesus Kristus: „S hvem vi have Forløsning ved hans Blod, nemlig Syndernes Forladelse; hvilken er den usynlige Guds Billede, al Skabningens Førstesøgte.” (Kol. 1, 14.—15.) Og da han skriver til de hebraiske Hellige, siger han om Jesus: „Hvem han (Faderen) har sat til Urving over alle Ting, ved hvem han og haver gjort Verden; hvilken, efterdi han er hans (Faderens) Herlighedens Afløns og hans Værens udtrykte Billede og bærer alle Ting med sit Kraftes Ord, saa gjorde han ved sig selv vores Synders Renselse og satte sig hos Majestætens højre Haand i det Høje.” (Heb. 1, 2.—3.)

Vil nogen, som tror paa Bibelen, sige, at det med alle disse skriftlige Vidnesbyrd er bespotteligt at erkære om Gud, at han er i Besiddelse af en menneskelig Form? Vi finde, at Guds Søn gif iblandt sine Samtidige som et Menneske med alle de Findskräckninger, der følge med et menneskeligt Legeme; han besad de forskellige Lemmer, Tilbøjeligheder og Følelser; thi han udviste Vrede saa vel som Kærlighed under sit Livs Mission; han var modtagelig for alt, hvad Mennesket kan lide, og blev som en Udmærkelse kaldet „en Mand fuld af Pine og hjemføgt af Sygdom” (Ezaias 53, 3.), og som Tillæg til sine egne Lidelser bar han eders og mine, og han led, paa det vi maatte gaa fri, hvis vi adløde hans Evangelium. Og dog sige vores presbyterianiske Venner, at det er Bespottelse at tale om, at Gud har en legemlig Form — at det er hedensk. S Forbigaaende vil jeg henlede eders Opmærksomhed paa det Faktum, at vores Venner foregive, at de bruge milde Udtryk. De sige, at de have ikke til Hensigt at faare vores Følelser med Haardhed. Vi skulle vindes paa venlig Maade. Og dog angribe de vor Tros hellige Artikler og kalde dem „hedenske“. Jeg tror, at dersom vi bentyttede os af en saadan Bencænelse angaaende dem, vilde de ikke tale misdt derom.

Hvad tænke S om Kristus? Men jeg har en Tekst at forelägge eder. „Hvad tro S om Kristus?” Jeg antager, at Prædikener med denne Tekst som Emne i Tusindvis fremkomme fra „christelige“ Præster hvert År. Og nu optager jeg deres Undlings-Tekst og spørger dem, hvad tro S om Kristus? Er han Gud? Ja. Er han et Menneske? Ja. — S kunne ikke benægte det. Hans Opstandelse og

den Uddødelighed, som efterfulgte Opstandelsen, er en Virkelighed. Han har selv bekræftet det paa mange Maader. Han viste sig for mange af Apostlene, som, da de saa ham, blevet betagne af Frygt og troede, at de saa en Aland, men han sagde til dem: „Hvi ere I saa bestyrte, og hvi opstige saadanne Tanker i eders Hjerter? Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aland har ikke Rød og Ven, som I se, at jeg har.“ (Luk. 24, 36—39.) Og for yderligere at bevise sin legemlige Virkelighed og for at udelukke al Twivl sagde han: „Have I her noget at øde?“ Men de gave ham et Stykke af en stegt Fisk og en Honningkage, „og han tog det og aad det for deres Øjne.“ (Luk. 24, 41.—43.) Hvad tenke I? En opstanden og udødelig Person nød materiel Føde! Mon vore aandeligt findede Venner ville anklage ham for saa materiel en Gerning efter hans Opstandelse? En skotsk Presbyterian er i Særdeleshed ivrig for Sabbatens Helligholdelse. En, som var lidt liberal i sine Anstuelser angaaende Sabbats-Budet, disputerede en Gang med en ortodoks Broder om denne Sag og fremhævede, at endog Jesus bøjede Loven desangaaende for at retfærdiggøre sine Disciple, da de gif igennem Sæden paa Sabbathen og gned Kornet ud af Aksene for at spise det. „Ruvet,“ sagde den ortodokse Skotte, „maafse Herren gjorde dette; men det forhøjer ham ikke i mine Tanker.“ Og denne Opstandne, anden Person i Guddommen, nød materiel Føde efter Opstandelsen; men jeg antager, at det Faktum ikke forhøjer ham i vore ultra aandeligt findede Medmenneskers Tanker. Det kommer upaativbilegt i Strid med deres Ideer om, hvorledes Livet burde være efter Opstandelsen.

Men han gjorde ikke alene dette; han beredte ogsaa ved Søbredden et Maaltid med sine egne opstandne Hænder for sine egne Disciple og indbød dem til at nyde af det, han havde beredt. (Joh. 21, 9.—13., Ap. G. 10, 41.) Desuden vedblev han efter sin Opstandelse at aabenbare sig for sine Disciple og at spise og drikke med dem. (Ap. G. 10, 40—41.) Og da han ved en Bejlighed havde forsamlet dem, sel da blev han optagen, og en Sky tog ham bort fra deres Øjne, og som de stirrede op mod Himlen, hvor han soer hen, se, da stode to Mænd hos dem i hvide Klæder, hvilke og sagde: „I galilæiske Mænd, hvi staa I og se op til Himmelten? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelten, skal komme igen saaledes, som I have set ham fare til Himmelten.“ (Ap. G. 1, 10.—16.) Hvad! Med fit Legeme af Rød og Ven, med Mærkerne i hans Hænder og Fødder? Skal han genkomme i den Skikkelse? Den gamle jødiske Profet, Zacharias, forudsaa dette. Han beskriver Tiden for hans herlige Genkomst, da hans velsignede af Magle gennemborede Fødder skulle røre Oljebjerget, og det skal adskilles i to Dele og en Dal fremkomme for de becengstede af Juda, som vare nedtrykte under deres store Stads, Jerusalems, Beleiring.

Det er fortalt os, at de skulle se den, de have gennemstukket, og de skulle begræde ham, som En begræder sin eneste Søn; og de skulle betragte ham paa denne Dag og sige til ham: „Hvad ere disse Saar i dine Hænder?“ Da skal han svare: „Det er Slag, som jeg har faaet i deres Hus, som elskede mig.“ (Zacharias 13, 6.)

Hvad tænke J om Kristus? Er han Gud? Ja. Er han et Menneske? Ja. Vil dette opstandne, udødelige og forherligede Menneske nogen Tid blive omdestilleret til et legemløst og formløst Fluidum og blive udbredt, som Rosens Parfume er udbredt i Luften, der omgiver den? Vil han nogen Sinde blive en upersonlig, ulegemlig, umateriel Gud uden Legeme, Dele eller Følelser for os Mennesker? Vil det blive saaledes? Kan det blive saaledes? Hvad tænke J om Kristus? Er han Gud? Ja. Er han et forherligt Menneske? Ja. Ved alt, hvad der er dyrebart, er han det. Hvorfor anklage J sekteriske Præster Troen, som de Sidste-Dages Helliges Medlemmer besidde? De tro og bevidne, at Gud er et forherligt Menneske, at han har et Legeme, som er føleligt, udødeligt, usorgængeligt, og som vil forblive saaledes, igennem Evighedernes Evighed? Og eftersom Menneskenes Søn er Faderens udtrykte Billede, som Paulus fortæller os, saa er ogsaa Gud Fader et Menneske med et udødeligt Legeme, forherligt og ophøjet. Thi som Sønnen er, saaledes er ogsaa Faderen, nemlig en Personlighed med Kød og Ben, lige saa haandgribelig som Menneskets og som Jesu Kristi opstandne Legeme.

Guds Enhed. Men der er nogle Udtryk i Skriften, der tale om Guds „Enhed“. Ved at omtale Spørgsmaalet, som drøftedes iblandt de første Kristne angaaende Deltagelsen i Afgudsoffer-Maaltiderne, figer Paulus: „Vi vide, at en Afgud er intet i Verden, og at der er ingen Gud uden een.“ Endvidere, Jesus udtrykte sig paa en temmelig forunderlig Maade — det er forunderligt, indtil vi forstaa det, han figer: „Jeg og Faderen vi ere eet;“ de vare saa meget eet, at han sagde: „Den, som har set mig, har set Faderen . . . Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og at Faderen er i mig? De Ord, som jeg taler til eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gør Gerningerne. Tro mig, at jeg er i Faderen, og at Faderen er i mig.“ Og som Følge heraf tænkte Filosoferne, navnlig dem, der levede, da de nuværende kristne Ideer blevne formulerede, at ved et eller andet Blænd-værk maatte den forenede Guddoms tre Personer, Faderen, Sønnen og den Hellig-Aland, udgøre een Personlighed, og de satte deres Opfindsomhed i Virksomhed for at udføre denne Ide.

Lad os søge at finde en fornuftig Forklaring over dette Sprog. Jeg henviser igen til Citatet, som jeg læste fra Pauli Brev til de Korintier om, at der kun var een Gud. Umiddelbart efter det, jeg før læste des angaaende, skriver han: „Thi omendskønt der er saakaldte Guder, være

sig i Himlen, eller paa Jordens (som det da hedder: Der er mange Guder og mange Herrer), saa have vi dog kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og vi i ham, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem alle Ting ere, og vi ved ham." (1. Kor. 8, 4.—6.)

Nu begynder jeg at forstaa. Vi have kun een Gud, som hører os til. Paa samme Maade kunne vi sige om engelske Undersaatter, at der for dem kun er een Konge, ligesom der for os alle kun er een Gud. Men derved nægte vi ikke andre Guders Tilbærelse; ej heller ville Engelslænderne nægte, at der findes Konger i andre Lande, som de intet have at stafte med. Medens det ansørte saa bestemt som noget siger, at der er mange Guder og mange Herrer, siger det tillige, at for os er der kun een Gud, og det er kun noget, Præsterne forudsætte, naar de sige, at der her tales om Afguder.

Vi ville finde noget til at hjælpe os videre i følgende Skriftsted fra Johannes' 14. Kapitel: „Paa den Dag skulle Jøende, at jeg er i min Fader, og Jø ud mig, og jeg i eder.“

Jeg beder eder lægge Mærke til dette Skriftsted: „Jeg i eder“, og „Jø i mig“, ligesom Jesus ogsaa er i Faderen. Denne Enhed, som eksisterer imellem Gud-Faderen og Gud-Sønnen, viser, at Jesus var sig bevidst, at han havde Faderens Land i sig; derfor taler han om sig selv og Faderen som een og nævner, at Faderen i ham gjorde Gerningerne. Men læg Mærke til, at ikke alene skulde Disciplene kende, at Faderen var i ham, og at Jesus var i Faderen; men Disciplene ere ogsaa i Jesus. Paa hvilken Maade? Jesus giver os Forklaringen selv. Da den alvorfulde Time nærmede sig, at han skulle lide og tømme den bitre Kalk, søgte Jesus Gud Fader i lønlig Bon, og under Bonnen beder han Faderen om Styrke, ikke alene for sig selv, men ogsaa for sine Disciple. Han sagde:

„Og jeg er ikke mere i Verden, men disse (Disciplene) ere i Verden, og jeg kommer til dig. Hellige Fader! bevar dem i dit Navn, hvilke du har givet mig, at de maa være eet ligesom vi.“ (Joh. 17, 11.)

Nu begynde vi at forstaa dette „Enheds Mysterium“. Hvad mener han, naar han beder, at de Disciple, Gud havde givet ham, skulle være eet, ligesom han og Faderen ere eet? Tænk over det et Øjeblik, og medens Jø gøre det, vil jeg læse eder dette:

„Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedes deres Ord skulle tro paa mig, paa det de maa alle være eet; ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at de skulle være eet i os.“

Menes hermed, at alle disse Disciple, hvis Opstandelse og Udsædighed Frelseren forudsaa, skulle amalgameres til een Personlighed og denne igen sammenstemmes med ham og han med Faderen, og at de alle ville være forbundne i en uadskillelig Masse? Nej, et Tusind Gange nej til en saadan Fremstilling. Men efter som Jesus følte sig i Besiddelse af

den iboende Guds Land, ønskede han ogsaa, at denne Land maatte bo i hans Disciple saa vel som i alle dem, der vilde tro paa ham formedeslæst deres Ord i alle kommende Dage og paa denne Maade blive eet i Sind og paavirkede af een Wilje.

Saa er da denne Enhed ikke nogen personlig eller individuel Enhed, men en Enhed i Sind, Kundskab, Visdom, Hensigter og Wilje, saa at alle maatte blive oploftede og blive meddelagtige i den guddommelige Natur, indtil Gud skal blive alt i alle. Dette er Forklaringen over Guddommens Enheds Mysterium og Disciplenes Forhold dertil, som Jesus bad for.

Flertal af Guder. Der er forskellige Punkter i denne Del af Emnet, som det vilde være af Interesse at omtale; men jeg maa henlede Opmærksomheden paa den anden Anklage imod os fra de sekteristiske Presteres Side angaaende Spørgsmaalet om et Flertal af Guder.

Vi have allerede vist, at Faderen, Sonnen og den Hellig-Land ere tre særlige og forskellige Personer og, hvad Personligheden angaaer, tre Guder. Deres „Enhed“ bestaar i, at de besidde det samme Sind; de ere ogsaa eet i Visdom, Kundskab, Wilje og Hensigter, men de ere tre Individier, hver især er særligt og forskellig fra de andre, og tre ere et Flertal. Dette naaer altsaa langt hen ad Vejen til at bevise et Flertal af Guder; men som et Bilag dertil ønsker jeg, at vore Venner ville underrette os om Meningen af de følgende Udtryk, der ere omhyggeligt udvalgte fra Skrifterne:

„Thi Herren eders Gud er en Gud over Guderne og en Herre over Herrerne.“ (5. Mose Bog 10, 17.)

„Den stærke Gud, Herren, den stærke Gud, Herren, han ved det, og Israel skal vide det.“ (Josva 22, 22.)

„Priser Gudernes Gud; thi hans Misfunkhed varer evindelig. Priser Herrernes Herre; thi hans Misfunkhed varer evindelig.“ (Salm. 136, 2.—3.) „Og tale forsørdelige Ord imod Gudernes Gud.“ (Dan. 11, 36.)

„Og Lammet skal overvinde dem, fordi det er Herrernes Herre og Kongers Konge.“ (Aab. 17, 14.)

Havde jeg taget saadanne Udtryk fra hedeniske Kongers eller falske Profeters Læber, der somme Tider ere fremstillede som talende i Skrifterne, kunde I gøre Indvendinger angaaende det Upassende i at citere noget saadant som Forsvar for den Lære, jeg repræsenterer; men siden disse Udtryk komme fra Profeter og Guds anerkendte Tjenere, saa spørger jeg dem, som kritisere vor Lære om et Flertal af Guder, om de kunne forklare eller udslette disse Udtryk af Skrifterne. (Fortsættes.)

Den 1ste November 1901.

Præsident Snows Død.

Israels Overhoved er død! Den trofaste Arbejder for Retfærdig-
hedens Sag, som just nu har præsideret over Jesu Kristi Kirke af
Sidste-Dages Hellige i tre Aar, vor elskede Præsident Lorenzo Snow,
gik hinsides Sløret Torsdag Aften den 10. Oktober i den høje Alder af
87 Aar, 6 Maaneder og 7 Dage; Lungebetændelse var den direkte Aar-
sag til hans Død. Den Overraskelse, som dette Budstab forvoldte os
i dette fjerne Land, kan næppe udtrykkes med Ord; thi de sidste Med-
delelser, vi havde modtaget hjemme fra, lode formode, at vor ørværdige
Leder trods sin høje Alder nød et temmelig godt Helsbred og var i Stand
til at udføre sit ophøjede Kalds Pligter. Han har nu forladt os og
er gaaet ind for at modtage sin Belønning, for at nyde Samfund
og Selskab med de Brødre og Søstre, der ere gaaede forud, og for at vinde
den Krone, som hans gode Gerninger have gjort ham fortjent til. Hans
Bortgang har uden al Twil rørt det ganske Israels Hjerte; thi han
havde ved sin alt opofrende Hengivenhed for Sandhedens Sag gjort sig
elset af alle, og i de Helliges Hjem over hele Verden vil der førges
over, at vor himmelske Fader i sin uendelige Visdom har fundet det
rigtigt at bortkalde vor alderstegne og højt ørede Præsident.

Det synes, som om Præsident Snow har været forudbestemt til at
udføre den Gerning, som han just nu har tilendebragt. Han synes lige-
som sine Forgængere at have haft en speciel Kaldelse; hvor godt han har
udført den, og hvor velsignelsesrige hans Bestræbelser have været, derom
giver alle Kirkens Afdelinger Vidnesbyrd. Medens Pligterne som Præ-
sident for Kirken i den ganske Verden hvilede paa ham, synes hans spe-
cielle Bestræbelser at have været henvendte paa at befri Kirken fra
Gæld — et Arbejde, der næsten var fuldført, da Døden kom. Zions
Staver have i de forløbne tre Aar formeret sig og ere blevne satte i
Orden; ny Missions-Marker ere aabnede i fremmede Lande; de gamle
ere gjorte kraftigere ved forsøget Hjælp, og mange andre Forandringer
have fundet Sted i Kirken, hvorved den er bleven mere besæt og vel-
staaende, end den har været nogen Sinde siden dens Oprettelse. Dette
Arbejde synes især at have været paalagt Præsident Snow, ligesom andre
Forretninger, der bare lige saa vigtige og nyttige i deres Natur, vare
tildelte hans ødle Forgængere, og deres Fuldbyrde i et vel anvendt
Livs Aften, et Liv fuldt af alvorligt og oprigtigt Arbejde for Guds
Værk paa Jorden, er Kronen paa Anstrengelserne og et bestemt og be-
rømmeligt Skridt hen imod Maalet, som er det evige Liv i Faderens
Rige.

Kirkens Historie er med Hensyn til dens Embeds-Liste afvekslende; Guds trofaste Repræsentanter ere blevne bortkaldte, den ene efter den anden. Det synes kun at være en fort Tid, siden Præsident Woodruff forlod os. Derefter blev Præsident Richards borttagen, saa vor elskede Dr. Maejer, Præsident Cannon og nu Præsident Snow. Disse opfrende Arbejdere for Sandhedens Sag vare alle uburderlige i deres Virkefredse; vi følte, medens de levede, at vi kunde ikke undvære dem. Men i Tidens Løb bortgik de, og han, som borttog dem, gav os andre til deres Efterfølgere, saa at Herrens Værk stedse kunde gøre Fremgang paa Jorden. Dette er Tilstanden, hvori vi befinde os. Vore ærværdige Vedere, som var Dagens Hede, maa alle forlade os, og deres Pladser, der forde fuld Tillid og stort Ansvar, maa indtages af dem, som lades tilbage. Derfor er det nødvendigt for os at gøre Fremstridt i alle Ting, saa at enhver kan paatage sig sin Faders Ærde og bære den fremad til det endelige store Maal.

Paa Grund af Præsident Snows Død sørge vi med al Israel, ikke fordi han er bortkaldt, men fordi Kirken i ham har mistet en af sine Biller og hans Familie en god, kærlig og opofrende Fader og Ægtefælle. Maa Herren velsigne, opmuntre og styrke dem i deres Sorg.

A. B.

Præsident Lorenzo Snow var født i Mantua i Staten Ohio den 3. April 1814. Han var den ældste af tre Brødre, hvorfør en stor Del af Familjens Arbejde og Ansvar faldt paa ham, og han viste sig værdig til denne Tillid. Han havde som Dreng stor Lyft til at læse, og som ung Mand studerede han ivrigt og fuldendte sin Undervisning i Oberlin Kollegium i Staten Ohio. Det var paa den Tid, at de Hellige opbyggede Staden Kirtland, ikke langt fra hans Fødeby. Hans Søster Eliza var Lærerinde i en Skole der, og hun indbød ham til at komme til Kirtland og studere Hebraisk. Paa Vejen til Kirtland mødte han Apostel David W. Patten, som indlod sig i Samtale med ham om Evangeliets Principper. Denne Samtale gjorde et dybt Indtryk paa den unge Mand, og fra den Tid oplystes hans Forstand af en nyere Tankegang. I Kirtland blev han bekendt med Profeten Joseph Smith. Han blev døbt til at være et Medlem af Kirken af Apostel John Boynton i Juni 1838, og kort Tid derefter modtog han et kraftigt Bidnesbryd om Sandheden.

I Foråret 1837 gif han paa sin første Mission igennem Staten Ohio „uden Pung og Taske“. Familien Snow flyttede til Staten Missouri i Året 1838, og Eldste Snow blev sendt ud paa sin anden Mission herfra gennem Staterne Missouri, Illinois og Kentucky. Medens Broder Snow var paa denne Mission, bleve de Hellige uddrevne fra Staten Missouri.

De tre næste Vintre var han Lærer i Portage County, Ohio. I For-aaret 1840 blev han kaldet paa Mission til England, hvor han virkede i Liverpool, Manchester og Birmingham, og blev derefter beskiftet til at præsidere over London Konference, hvor han virkede til Januar 1843, da han vendte hjem med et Selskab af 250 Hellige. Nort efter sin Hjemkomst blev han igen sendt ud paa en Mission i Ohio, og medens han var der, led Profeten Josef og hans Broder Hyrum Marthr-døden, hvorefter Lorenzo Snow kom tilbage til Nauvoo; her giftede han sig og modtog sine Begavelser i Nauvoo Tempel. Da de Hellige ud-vandrede fra Illinois, var han Kaptajn for et Selskab af Hellige under Præsident Brigham Youngs Ledelse. I Foraaret 1847 blev han be-skiftet til at præsidere i Pisgah, en midlertidig Hvileplads for de Hellige paa deres Rejse imod Vesten. Her organiserede han de Hellige, sørgede for deres Underholdning og udrettede meget ved at afhjælpe de Savn, som denne mindeværdige Rejse førte med sig. Eldste Snow blev ordineret til et Medlem af de tolv Apostles Kvorum den 12. Fe-bruar 1849. I Efteraars-Konferencen samme Åar blev han kaldet til at udføre en Mission i Italien, hvor han ankom den 25. Juni 1850. Mormons Bog udkom paa Italiensk under Præsident Snows Opsyn, og han udgav flere Skrifter, af hvilke vi ville fremhæve „Den eneste Vej til Salighed“. Evangeliet sendtes fra Italien til Svejts, hvor et stort Værk blev paabegyndt. Han udsendte ogsaa Missionærer til Kalkutta og Bombaj i Østindien, hvor der blev organiseret Grene af Kirken saa vel som paa Malta, hvor mange antogte Evangeliet. Herfra blev han afløst og kaldt hjem og ankom til Saltø-Staden den 30. Juli 1852.

Han blev valgt til Medlem af Utahs lovgivende Forsamling i Året 1853, og denne Blads udfyldte han samvittighedsfuldt i 29 Åar. I de 10 af disse Åar var han Præsident for Raadet. I Efteraaret 1853 bosatte Eldste Snow sig i Boxelder Countn paa Anmodning af Præsident Young og blev beskiftet til Præsident over Boxelder Stav; Brigham City blev anlagt, og Brigham City Handels- og Fabriks-Forening blev organiseret under Eldste Snows Ledelse, og begge gjorde stor Fremgang i mange Åar. Præsident Snow besøgte Palestina i Oktober 1872 og vendte tilbage Året efter i Juli Maaned. Paa General-Konferencen i Saltø-Staden den 7. April 1889 blev han valgt til Præsident over de tolv Apostle, og da Saltø-Stadens Tempel blev indviet, be-skiftedes han til at præsidere deri. I Konferencen, der afholdtes i Oktober 1898 som Følge af, at Præsident Wilford Woodruff var død, blev Lorenzo Snow op holdt som Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages-Hellige i hele Verden. I alle disse høje og ansvarsfulde Stil-linger og Kaldelser har Præsident Snow lagt en sjælden D্যgtighed for Dagen; han besad en dyb aandelig Natur. „Gudelighed,” siger han,

„kan ikke gives, men maa opnaas,” og dette er Mormonismens Grundtroef. En saadan Mandes Livs-Erfaringer maatte sætte sine Mærker paa Manden selv; og der er ingen, der har betragtet Præsident Snows Hensyn og iagttaget dets Præg — de dybtliggende Øjne og de fine Ansigtstræk, fulde af Intelligenz, som kan sige andet, end at hans Liv er henrundet i Herrens Tjeneste.

J. J.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 288.)

Kirken paafstod, at disse Forordninger varer forfatningsstridige og derfor ugyldige, eftersom de krenkede Bestemmelserne i den nationale Grundlov, som nægte Regeringen Ret til at udstede Love angaaende Religion eller at forbryde dennes fri Uddøvelse. Kirken appellerede mange Gange til den nationale højeste Ret, og en Kendelse blev omfider affagt, som opretholdt Anti-Polygami-Loven og erklaerede den som forfatningsmæssig og derfor bindende. Derpaa erklaerede Kirken gennem sin højeste Embedsmand, at den vilde ophøre med Uddøvelsen af Polygami; den bekræftede dette for Verden og lagde højtidelig Ansvarret for Forandringen paa den nationale Regering, ved hvis Love Ophævelsen var blevet paanædt. Dette blev godkendt og bekræftet af Kirkens officielle Stemme ved en almindelig Konference.

Kirkens Lære for Nærværende. Maaske intet mere passende Uddrag kan fremstilles af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Lære med Hensyn til dens Forhold til den verdslige Øvrighed og den øvre, der skyldes Landets Love, end den officielle Erklæring om Tro, som blev udgivet af Profeten Joseph Smith, og som er indført i Pagtenes Bog; den er en af Kirkens Grundpiller i Tros-Anliggender og lyder saaledes:

„1. Vi tro, at Regeringer indstiftedes af Gud til Menneskenes Bedste, og at han holder Menneskene ansvarlige for deres Handlinger med Hensyn til samme, baade i at udstede Love og haandhæve dem til Samfundets Gabn og Sikkerhed.

2. Vi tro, at ingen Regering kan bestaa i Fred, medmindre saadanne Love blive affattede og holdt ukrenkede, som ville sikre hvert Menneskes Samvittigheds Frihed, Ejendoms-Ret og dens Bestyrelse, samt Livets Beskyttelse.

3. Vi tro, at alle Regeringer behøve borgerlige Embedsmænd og Øvrigheds-Personer for at haandhæve sammes Love, og at saadanne, som ville forvalte Loven redeligt og retsærdigt, bør søges og under-

støttes ved Folkets Stemme (dersom det er en Republik) eller ved Regentens Vilje.

4. Vi tro, at Religionen er indstiftet af Gud, og at Menneskene ere ansvarlige for Gud, og til ham alene, for Udvælsen deraf, med mindre deres religiøse Meninger tilskynde dem til at gøre Indgreb i Andres Rettigheder og Friheder; men vi tro ikke, at Nogen har Ret til at foreskrive Regler i de menneskelige Love for Gudsdyrkelsen og at binde Menneskenes Samvittighed, eller foreskrive nogen Form for den offentlige eller huslige Andagt; at den borgerlige Ørvighed bør undertrykke Lasten, men aldrig twinge Samvittigheden, straffe Brøden, men aldrig indstrække Sjælens Frihed.

5. Vi tro, at alle Mennesker ere forpligtede til at understøtte og opretholde de respektive Regeringer, under hvilke de opholde sig, saa længe de blive beskyttede i deres naturlige og uafhændelige Rettigheder ved saadanne Regeringers Love, og at Opstand og Uroligheder ikke passer sig for nogen Indbaarer, som saaledes bliver beskyttet, og bør straffes efter Fortjeneste; og at alle Regeringer have Rettighed til at give saadanne Love, der efter deres eget Skøn ere bedst stiftede til at sikre den offentlige Velserd, medens de til samme Tid holde Samvittighedsfriheden hellig.

6. Vi tro, at enhver bør øres i sin Stilling: Regenter og Øvrigheder som saadanne, der ere satte til at beskytte de Uskyldige og straffe de Skyldige, og alle Mennesker skyldte Lovene Agtelse og Ærbødighed, da Anarki og Raadsel uden dem ville træde i Stedet for Harmoni. De menneskelige Love ere indstiftede i den udtrykkelige Hensigt at ordne vores Interesser som enkelte Personer, imellem Mand og Mand og som Nationer; og guddommelige Love, givne fra Himlen, foreskrive Regler i aandelige Anliggender, for Tro og Gudsdyrkelse, for hvilket Mennesket skylder sin Skaber Regnskab.

7. Vi tro, at Regenter, Stater og Regeringer have Ret til, og at det er deres Pligt, at udgive Love til alle Indbaaneres Beskyttelse i den fri Udvælsof deres religiøse Bekendelser; men vi tro ikke, at de i Retsfærdighed kunne berøve Indbaanerne denne Frihed eller indstrække dem i deres Meninger, saa længe de vijs Lovene Ærbødighed, og saadan religiøse Meninger retfærdiggøre ikke Oprør eller Sammenrotelse.

8. Vi tro, at Forbrydelses bør straffes efter Overtrædelsens Beftaffenhed, at Mord, Forraederi, Røveri, Thyveri og Fredsbrud i alle Henseender bør straffes i Forhold til Forbrydelsen og de onde Følger blandt Menneskene, ved den Regerings Love, under hvilken Overtrædelsen bliver begaaet; og for den offentlige Freds og Roligheds Skyld skulle alle Mennesker træde frem og gøre Brug af deres Indflydelse, for at Overtrædelsen af gode Love kan vorde straffet.

9. Vi tro, at det er urigtigt at blande religiøs Indflydelse med borgerlig Regering, hvorved et religiøst Samfund fostres og et andet indskrænkes i sine aandelige Rettigheder, og dets Medlemmers personlige Rettigheder som Borgere nægtes.

10. Vi tro, at ethvert religiøst Samfund har Rettighed til at behandle sine Medlemmer for deres upasjende Øpførsel, i Følge sine Samfundsregler og Anordninger, forudsat at saadan Behandling kun angaaer deres Medlemsret og gode Forhold i Menigheden; men vi tro ikke, at noget religiøst Samfund har Rettighed til at forhøre Menneskene angaaende Formue eller Liv eller berøve dem denne Verdens Gods, bringe dem i Livs- eller Legemsfare eller paalægge dem nogen fysisk Straf; de kunne alene udelukke dem fra deres Samfund og unddragte dem deres Fællesskab.

11. Vi tro, at Menneskene hør henholde sig til den borgerlige Lov for at faa Erstatning for alle Forurettelser og Besvær, hvorved der er tilføjet personlig Forcærmelse, eller hvor Formue og Rygte angribes, hvor saadanne Love eksistere, som ville beskytte samme; men vi tro, at alle Mennesker have Ret til at forsvar sig selv, deres Venner og Ejendom samt Regeringen mod alle ulovlige Angreb og Anmaßelser i alle yderligere Tilfælde, hvor man ikke er i Stand til straks at henbende sig til Loven og erholde Hjælp.

12. Vi tro, at det er rigtigt at prædike Evangeliet for alle Nationer paa Jordens og advare de Ketskafne om at frelse sig fra Verdens Fordervelse; men vi tro ikke, at det er Ret at befatte sig med Trælle, eller prædike Evangeliet for dem, eller døbe dem imod deres Herrers Vilje eller Ønske, eller at have noget med dem at skaffe, eller at bruge vor Indflydelse til at gøre dem missfornøjede med deres Stilling i dette Liv, og derved sætte Menneskers Liv i Fare. Saadan Indblanding tro vi at være ulovlig, urigtig og farlig for enhver Regerings Fred, som tillader menneskelige Væsner at blive holdte i Trældom." (P. B. 134. Kapitel.)

(Fortsættes.)

Verdenskrige i det 20. Aarhundrede.

»Times'« bekendte Korrespondent, Henri de Blowitz, som i over 30 Aar i Paris har fulgt den internationale Politiks Vekselspil, staet i Forbindelse med saa berømte Statsmænd som Thiers, Gambetta og Bismarck og vist en enestaaende Intelligens og Evne til at kunne forudse kommende Begivenheder, har i Tidskriftet »North American Review« skrevet en Artikel om den nuværende politiske Situation, som han anser for yderst farlig. Han frygter for, at det 20. Aarhundrede vil bringe den ene Verdenskrig efter den anden.

Disse Krigs, mener Blowitz, ville ogsaa komme til at berøre de Forenede Stater. Hvis Imperialismen vinder Terræn i Amerika, maa Amerikanerne forberede sig paa i det nye Aarhundrede at udkæmpe langvarige Kampe for at kunne annektere og assimilere, hvad der kræves for at realisere deres imperialistiske Drømme. Derfor maa Amerikanerne i Tide træffe de fornødne Krigsforberedelser. England er efterhaanden buffet under for det Trytteri, som Grobringer og Magtudvidelser udøve saa vel paa en Nation som paa det enkelte Individ.

England har allerede umaadelige Besiddelser, men for at kunne beholde disse og opretholde den imperialistiske Politik bliver det nødvendigt i høj Grad at forstærke Krigsmagten tillands og tilbands.

Forfatteren faste ogsaa et Blik paa Forholdene i Frankrig og paaviser, hvor ustadigt og vækende al Ting er der. De mange Regeringsstifter have skabt en Mængde misfornøjede, og sociale Parasiter tære paa Frankrigs Kræfter. Frankrig længes efter at faa en fast og kraftig Regering.

For mit eget Bedkommende, skriver Forfatteren, tror jeg, at det 20. Aarhundrede vil blive Vidne til talrige grusulde Krigs over hele Jordkloden.

I Mellemeuropa maa der nødvendigvis blive Krig umiddelbart efter Kejser Franz Josephs Død. Intet tænkende Menneske kan tro, at den vidunderlige Mosaik, som før var Østerrig og nu er blevet til Østerrig-Ungarn, kan holdes sammen længere.

Alt Haab om et fredeligt Tronstift forsvandt desuden, da den direkte Arving til Tronen døde, og Situationen har yderligere forværet sig, efter at Erkehertug Franz Ferdinand har frasagt sig sine Efterkommeres Ret til Tronen.

Fra Missionsmarken.

Fra Wien, Østerrig, melder et Telegram den 26. August, at en Missionær fra Salt Lake City, Eldeste Matthew Hackey, er blevet arresteret i Teisvar, Ungarn, fordi han prøvede paa at omvende Folk til at tro paa Mormonismen. Han vil blive udvist af Landet, siger Telegrammet.

Dette er ikke noget nyt; det er den gamle Historie. Bore Eldester, Guds Sendebud, blive drevne fra Blads til Blads og udviste fra det ene Land efter det andet. Men dette beviser ikke, at den Lærdom, de forkynde, er falsf. Tværtimod. Jesus, Verdens Frelser, som den kristne Verden siger sig at tro paa, blev drevet fra Sted til Sted; han var hadet og foragtet, og han havde ikke et Sted, hvortil han kunde

helder sit Hoved. „Salige ere I, naar Menneskene hadde og forfølge eder for min Skuld,” sagde Jesus.

— Fra Yokohama, Japan, meldes den 16. August: Apostel Heber J. Grant og hans Følge ankom hertil i Mandags. De toge ind paa et saakaldt Missionshotel, men da deres Religion blev bekendt, bleve de udviste derfra. Men, siger Telegrammet, dette vil ikke skade Mormonmissionærerne det mindste; thi Japanerne vide, at Mormonerne ere et arbejdsmægtigt og ærligt Folk; derfor ville de have ligesaa stor Fremgang som nogen af de forskellige Sekter.

Hotellet, hvor vore Brødre toge ind, var fuldt af sekteriske Missionærer, sendte til Japan for at prædike deres forskellige Religioner for Betaling, og disse „hellige“ Mennesker kunde ikke taale at have en Mormon i deres Nærhed; thi Mormonerne tro paa, at Gud kan høre og aabenbare sig, og det er jo noget ganse forskejligt, ikke sandt? Og saa prædike de uden Betaling, aldeles som Jesus og hans Disciple gjorde, og det er jo forsædligt! Alt, hvad denne Verdens Præster hige efter, er højere og stadig højere Løn i klingende Mønt; og de hen-høre dersor til den Klaasje, om hvilken Frelseren sagde: „Sandelig siger jeg eder, at de have faaet deres Løn.“

Bikuben.

Dodsfald. Bisshop Lars S. Andersen af Ephraims North Ward, Sanpete County, døde Vørdag Morgen den 7. September efter et langvarigt Sygeleje og blev begravet Mandag den 9. ds. fra Bhens Tabernakel under stor Deltagelse af Slægt og Venner. Taler holdtes af Apostel Anthon H. Lund og Præsidentskabet over Staven saa vel som andre ledende Mænd, og alle omtalte de den Afdødes trofaste Tjeneste som Missionær i Verden og især hans lange og værdifulde Tjeneste som Bisshop i Ephraim.

Bisshop Lars S. Andersen blev født i Alslby, Vejlsby Sogn, Odense Amt, paa Fyen, den 16. April 1829; i sin Ungdom var han Sømand og Fisser og deltog som Marinesoldat i Krigen mellem Danmark og Tyskland i Aarene 1848—50.

Han adlød Evangeliet og blev døbt den 6. Februar 1852; han gifte sig med Ane Sofie Larsen den 19. Maj s. A. og blev ordineret til Præstedommet kort efter og beskikket til at præsidere over en Gren, som kaldtes Sletten, paa Fyen, hvor han virkede, indtil han emigrerede til Utah i 1855—56; han mistede sin Søn undervejs og nedsatte sig ved sin Ankunft til Utah i Ephraim, hvor han har boet hele Tiden siden. Han blev sendt paa en Mission til Skandinavien i 1873—75 og præsiderede over Kristiania Konference; i Aarene 87—89 var han atter paa Mission og præsiderede over Aarhus Konference. Da han forlod Norge efter en hæderlig udført Mission, var han Ledet for et Selskab af emi-

grerende Hellige, hvoraf 176 vare fra Norge. Han var Raadgiver for Biskop Knud Petersen fra 1868 til 1877, og da denne blev Præsident for Sanpete Stav, indsattes Broder Andersen som Biskop over det nordlige Ward af Ephraim, hvilken Stilling han indehavde til sin Død.

Han efterlader sig en talrig Familie, som mere end alle Andre vil savne en eksemplarisk og omforgæuld Førsørger og Fader, og Byen vil i ham savne en foretagsom og hjælpsom Borger, der altid var rede til at understøtte nyttige Foretagender.

C. C. A. C.

— Eldste Hans Carlsen døde pludselig af et Hjerteslag i Salt Lake City Torsdag den 5. September. Liget førtes til hans Hjem i Fairview i Sanpete County og blev begravet der Mandag den 9. ds.

Han efterlader sig 13 Sønner og 3 Døtre; hans 12 Sønner, som vare her i Utah, bivaanede hans Begravelse og bar deres Faders Lig til Førsamlingshuset, hvor Taler holdtes af Byens ledende Mænd. Han var i fuldt Samfund med Kirken og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Han var en foretagsom Mand i visse Retninger, hvoraf Befolkningen i Sanpete-Dalen længe vil høste Gavn, navnlig af de rige Kulminer, som han opdagede. I sin Ungdom var han en sympatetisk Broder og Ven med de første Missionærer i Norge; som saadan har han visselig Krav paa den Forjættelse, Herren uttaler om dem, der besøge hans Tjenere i Fængsel, i Sygdom og under andre trange Omstændigheder.

Afdøde blev født i Frederikstad, Norge, og var omtrent 70 År gammel, da han døde.

Bikuben.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Året portofrit.

Inndhold.

Mormonernes Lære om Guddom- men	321	De Sidste-Dages Helliges Tro ...	331
Red. Bem:		Berdenstrige i det 20. Aarhundrede	333
Præsident Lorenzo Snows Død..	328	Fra Missionsmarken	334
Præsident Lorenzo Snow	329	Dodsfald	335

København, 1901.

Udgivet og forlagt af A. L. Skanchy, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).